

Seg frygter for, at hvis man vil spie det Til- læg til, som er foreslaaet af den ærede Rigs- bogsmand (Tscherning), kunde man derved vække Tanken om, at man tilsigtede at gaae udenfor, hvad der er almindelig folkeretlig vedtaget, hvorved man netop kunde fremkalde de Forvik- lingen, som det har været Diemedet med Para- graphen at undgaae. Der indeholdes ikke i den tidligere Lovgivning nogen Begrænsning af den Art, som her er bragt i Forslag, og Dom- stolene synes at have været tilbøjelige til at mene, at man ogsaa paa anden Maade er forpligtet til, under visse Forudsætninger idetmindste, at kjende de fremmede Gesandter. Om der er nogen fast Praxis i denne Henseende, tør jeg dog ikke med Bestemthed sige, men det, jeg frygter for, er, som jeg allerede har tilladt mig at udtale, at en Tilspøining af denne Art skulde blive tydet som en Uvillighed til at underkaste sig Opfyldelsen af en almindelig folkeretlig For- pligtelse, hvilket kunde give Anledning til For- viklinger, som kun kunde ansees for lidet ønske- lige. — Om de Forslag, der ere stillede til § 85, kan jeg udtale mig meget kort, efterat det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valg- kreds (Casse) har havt Ordet. Han har alle- rede oplyst, at det netop var den Betragtning hos Landsthingsudvalget, at Forbrydelser mod Kongens Person saa at sige dannede Epidsen af de Forbrydelser, der kunne begaaes mod Statsforfatningen, der ledede det til at affatte Paragraphen saaledes, som den foreligger i nærværende Udkast, og det kan altsaa ikke paa nogen Maade være stridende mod denne Tanke, at dette træder endnu tydeligere frem, enten ved at Bestemmelsen gjøres til en særlig Paragraph, eller ved at den sættes som det første Stykke af Paragraphen. Forstjellen mellem disse to Alternativer seer jeg ikke tydelig; Forandringen er væsentlig af formel Charakter, men det fore- kommer mig, at en Fremdragning som det første Stykke i Paragraphen i alt Fald har samme Betydning som det, at stille de omtalte Hand- lingen i en egen Paragraph, og den første Maade bringer forsaavidt mere Forbindelse tilveie. Naar det anerkjendes, at Forbrydelser mod Kongens Person danne Epidsen af Forbrydel- ser mod Statsforfatningen, er det maaskee netop rettest, at samtlige disse Forbrydelser

faales i een Paragraph, dog saaledes, at den, som danner Epidsen, sættes øverst. Jeg troer ogsaa at kunne tiltræde de af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgkreds (Casse) fremsatte Bemærkninger med Hensyn til den i Forslaget under Nr. 65 valgte Straf; i alt Fald skal jeg erkjende, at det, at Livsstraf- sen staaer alene, her har noget Andet at sige, end hvor der ellers er Tale om Forandring af det Alternativ, som efter Landsthingets Beslut- ning findes i Udkastets forskjellige Paragrapher. Jeg vil altsaa for mit Vedkommende i det Hele tiltræde det af de tre ærede Medlemmer under Nr. 65 stillede Ændringsforslag. — Med Hensyn til det under Nr. 68 til § 90 stillede Ændringsforslag vil jeg oprigtig tilstaae, at jeg ikke ret seer, hvad derved vindes; thi det forekommer idetmindste mig, at „utilbørlig Tale“ netop efter Forbindelsen med de fore- gaaende Ord: „Trudsler og Forhaanelser“ kom- mer ind under Udtrykket „anden fornærmelig Abfærd“. Dernæst troer jeg ikke, det vil være heldigt at tilspøie Ordet „forsættelig“, thi det er utvivlsomt Forudsætningen for hele Paragraphen, og det vil ligesaavel savnes paa mangfoldige andre Steder som her, hvis man ikke gaaer ud fra, at det er Paragraphens Mening, at dette Ord underforstaaes. — Med Hensyn til § 94 maa jeg naturligtviis indrømme, at Bestem- melsen deri ikke findes i vor nuværende Presse- lov, men den er oprindeligt bragt i Forslag af Commissionen, og er blevet tiltraadt af Regje- ringen saavel som af Landstinget. Jeg troer, at det i og for sig efter de omhandlede Per- soners Stilling maa ansees passende, at de ikke ganske stilles som private Personer lige- overfor mulige Fornærmelser, men at de til- lægges saadanne en noget kvalificeret Betyd- ning, netop paa Grund af det monarchiske Princip. Tvivlen om, hvilke Personer der henhøre til Kongehuset, vil vistnok ikke være vanskeligt at løse i ethvert concret Tilfælde, hvorimod en almindelig theoretisk Regel ikke kan gives derom, da det vil kunne afhænge af aldeles specielle Bestemmelser. — Under Nr. 72 er der foreslaaet indsat en ny Paragraph, som jeg troer, det ærede Thing bør vogte sig for at vedtage. Der ligger vistnok en Misforstaaelse til Grund, naar man vil ansee den lovgivende